Ч. 194. Середа 13 вересня (31 серпня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Чи реконструкция кабінету? — Справа ческо-німецкої угоди і скликане ческого сойму. — Справа мароккань-ска і протест німецких социялістів против війни.

„Zeit“ доносить, що на конференциї предсідателів клюбів має бути поставлене внесене, щоби палата послів зібрала ся аж 15 жовтня. Сего тиждня має бути також скликане засідане німецкого союза народного.

Про становище українських послів в справі скликаня палати послів доносять що слідує: З огляду на домагане социяльно-демократичного клюбу, щоби скликати в найблизшім часї державну раду, віцепрезидент посольскої палати пос. Романчук, запрошений на конференцию клюбових голов, заявив львівскому кореспондентови „Neue Freie Presse“, що провідники українських послів після всякої імовірности заявлять ся за вчаснійшим скликанем парляменту.

Голова українського парляментарного союза, посол др. Кость Левицкий, сказав, що Українцї в раннім скликаню парляменту добачують можливість видатної і пляновоі діяльности. Нема найменшої цїли гайнувати час тоді, коли важні справи ждуть на полагодженє. Зрештою президент міністрів поробив в тім напрямі виразні приреченя. Однак колиб ходило о скликане парляменту ad hoc, до наради над специяльною справою мяса, то Українцї мусять на конференциї клюбових голов висказати ся проти такого предложеня, щоби перед замкненем тих нарад не робити правительству немилих трудностий.

„N. fr. Presse“ доносить, що президент міністрів бар. Ґавч має намір ще перед тим, заким збере ся Рада державна, доконати реконструкцию кабінету іменно в той спосіб, що до кабінету будуть покликані міністри земляки, ческий і німецкий. З дотеперішних міністрів позістануть в кабінеті: ґр. Штірґкг, др. Гохенбурґер, ґр. Віккенбурґ, Ґеорґі і Залєский. Що до утвореня теки полуднево-славяньского міністра-земляка, то „N. fr. Pr.“ доказує, що то річ неможлива, бо Німцї нїколи би на то не згодили ся. Реконструкция кабінету має настати з кінцем сего місяця.

Факт, що вже скликано ческий сойм, уважають у віденьских кругах політичних за доказ, що межи Німцями а Чехами прийшло вже бодай до порозуміня що до порядку дневного ческого сойму. Взагалі теперішна сесия ческого сойму має радше служити за приготоване до дальших нарад соймових в січни слідуючого року і до підготовленя самої акциї угодової. На першім засїданю ческого сойму має бути проголошена постійність комісиї народно-політичної а так само і постійність комісиї шкільної.

Нинї по полудни мають францускі міністри зібрати ся на нараду кабінетову. Предметом тої наради буде приготовлена міністром справ заграничних відповідь Франциї на предложеня Німеччини в справі Марокка. Відповідь ту вручить француский амбасадор в Берлинї Кідерлєн-Вехтерови. Як зачувати в парляментарних кругах відповідь Франциї уложена буде в дусї дуже примирительнім, але також і в безоглядно рішучім, о скілько розходить ся о засадничі справи.

На конґресї социяльної-демократиї в Єнї поставила президия слідуюче внесене: Збори німецкої социяльної демократиї в Єнї протестують з цілою рішучостию против всякої проби викликаня межи культурними народами, якими суть народи француский, анґлійский і німецкий убийчої війни, котра мусить стати ся сьвітовою війною і скінчити ся загальною катастрофою. Ті, що тут і там працюють над під'юджуванем культурних пародів і мають в тім інтерес, суть то побіч кольонїяльних розбишаків морских і шовіністів на мори і суши, люди, які старають ся о відзначене і аванс, дальше фабриканти і доставники военних материялів всїлякого рода, котрим війна принесла би величезні користи, поглощаючи сотки тисячів людий. Збори партиї числять на то,

Капраль гузарів.

(З мадярского — Ґ. Пекара).

На шкадроновім возї, на мішках з вівсом, їхало гостинцем шість гузарів. Вертали з третього села, де у Швабки купили овес для своєї шкадрони. Їхало ся гузарам весело, бо бавив їх оповіданями їх командир, полковий сурмач, капраль Шандор Арнек.

Арнек був найгарнійшим гузаром в цїлій шкадронї. Всї слухали єго з пошаною, бо був також полковим сурмачем; він все їхав за полковником і знав всїх штабовців „наскрізь“. Як-раз тепер оповідав він, як то один череватий капітан піхоти перед своїм ґенералом злетів з коня.

— Але той пантофель на кони мав черево як ґумова подушка, так, що єго зараз назад відбило в гору.

Поясниivши гузарам, що інфантерист властиво не є чоловіком, бо він замість головою думає черевиком, перейшов сурмач до гузарів. При 13-ім полку гузарів є рітмайстер, котрий має таке довге німецке назвиско, що при рапорті навіть три вахмайстри в купі не годні єго вимовити.

Коли перейшли до справ своєї шкадрони, говорили тихо, немов боячись, що почує їх рітмайстер. Говорили з пошаною про своїх офіцирів, про рітмайстрового коня, що бє, про єго покоївку, єго жінку. Також про єго ямники була бесїда, про пси, котрі є більшими панами, ніж пан хорунжий, бо коли раз одного з них вдарив кінь, цілий цуґ дістав касарняка. Згадали також про освоєного лиса пана оберляйтнанта.

— А мудра зьвірюка, — сказав Арнек — від неї можете розуму навчити ся. Она вже здалека занюхає шаржу. Відносить ся з пошаною до офіцирів навіть по цивільному, а простих кусає в лидки. Від него навчіть ся салютувати, бо так часто сидите за то.

Всї слухали капраля уважно, всї любили єго. Навіть рітмайстер єго любив, бо він знаменито уїзджав ремонти; держав ся навіть на таких конях, з яких злїтали ц. і к. оберляйтнанти. Коли ґальопував з касарні, донька шинкаря давала єму за дурно папіроску, що коштує сотика.

Мав лише одну слабість: як за глубоко глянув до чарки, перетріпав кождого, особливо фурвезів і податкових урядників, котрими погорджував ще більше ніж інфантеристами. Недавно кинув писаря маніпуляцийного вахмайстра, капраля Моріца Ґріна в яму з гнојівкою і кінцем шаблї присилував єго кілька разів дати нурка в гноївці. На тім не скінчило ся, бо Ґрін смердів від сеї купелї так, що єму заборонено вступу до спальні вояків і він кілька ночий мусів спати в маґазинї сїдел.

Погонич звернув на полеву дорогу, щоби скорше дістати ся до цїли подорожи. Капралеви видала ся їзда за повільною; він вхопив поводи і так спарив конї батогом, що они пустили ся ґальопом. Та не добре вийшов на тім віз. Урвав ся посторонок. Капраль задержав конї і скочив з воза; гузари зробили то само.

— Не казав я, пане капраль — сказав шкадроновий візник Чонґодрач.

— Не говори, тілько зроби лад—відрізав капраль Арнек.

Вояки почали порати ся коло воза, а пан капраль станув собі, як незнати яка фіґура, на краю дороги і плював так, якби стріляв до шайби. Оглядав околицю, водив поглядом по небі і земли.... Нараз єго око спинилось на краю недалекого березового лїску.

— Сюди, хлопцї! — крикнув нагло.

Гузари схопили ся і станули перед ним в ряді.

— Чи бачите отсе велике дерево, там на краю? Що там на нїм висить?

Гузари глянули в ту сторону.

— Се висїльник, пане капраль — сказав цуґсфірер, здеґрадований на простого.

Арнек насунув шапку на праве око, витягнув шаблю і роздалась команда:

— Позір! Чонґодрач лишить ся при конях, решта за мною. Дирекция: висїльник! Марш!

За хвилю відділ стояв під деревом, на котрім справді висів якийсь нуждар. Був се прав-

що особливо німецка кляса робітнича ужие всяких средств, щоби не допустити до сьвітової війни. Збори домагають ся скликаня сейчас парляменту німецкого, щоби можна було представителем народу виповісти свою гадку.

В справі марокканьскій доносять з Парижа: Се річ імовірна, що де Сельв згодить ся на ту часть німецких предложень, котрі відносять ся до усталеня або рівноуправненя господарского серед держав в Марокку. Однак уважає за неможливе признати Німцям упривилейоване економічне становище, котре стрітило би опір також і инших держав, підписаних на акті в Альґезірас. Також і инші части німецкого предложеня дають причину до дуже поважного супротивленя.

Новинки.

Львів, 12 вересня 1911.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаіл Бобржиньский виїхав зчера по полудни до Кракова на похорон бл. п. Кардинала кн. Пузини. П. Намістника супроважає шеф бюра президияльного, радник Намістництва Антін Шультіс. В наслідок виїзду пана Намістника відпадають звичайні авдиенциї ниніві второк і завтра в середу.

— **Приділенє громад до нових судових повітів.** В наслідок розпорядження Міністерства справедливости виділено громаду Мистичі і громаду та обшар двірский Санники з округа суду повітового в Судовій Вишни а приділено до округа суду повітового в Мостисках. Так само виділено громаду і обшар двірский Сапогів з округа суду повітового в Мельници а приділено до округа суду повітового в Борщеві. Розпорядження ті входять в жите з днем 1 січня 1912.

— **Наданє презенти.** Намістництво запрезентувало о. Антонія Ґлодзіньского завідателя гр. кат. парохії в Балинцях, на опорожнену гр. кат. парохію цїсарского надання в Ославах білих.

— **Про перший сокільський здвиг** подали ми вчера лиш коротку звістку і будемо стараги ся тепер дещо більше про него розповісти, позаяк се була неаби яка важна подія в нашім народнім розвитку. В здвизї сїм взяло після точного обчисленя 12 тисячів участників „Соколів" і „Січий". Здвиг зачав ся в суботу привітним вечером в саді Фільгармонії давного театру скарбківского. Всї місця були занятї, настрій сьвяточний. Сотки гостий з провінциї не могли вже дістати вільного місця. Вечер зачав ся продукциєю приватної оркестри, бо з причини маневрів не можна було дістати війскової музики. Гостий привитав голова „С. Б." проф. Ів. Боберский промовою, в якій між иншим викавував образово зріст нашої сокільської организациї, порівнуючи єї зі зростом соснового ліса. Дальше наступили продукциї „Львівского Бояна" і „Бандуриста", а відтак привіти заміщевих і львівских відпоручників. Найгарнійшою була промова ческого Сокола, який взивав до плеканя сокільської ідеї між Славянами без ріжниці народности, обрядї і партий. Потім промовляв п. Стернюк від черновецкої „Січи", п. Гутковский від „Запорожа" в Пруденгополїс, п. Ревюк від „Студент. „Союза", др. Озаркевичич від „Просьвіти", селянин Тершаковець від селяньства. Останний говорив справді дуже гарно і розумно про значінє Сокільства. В імени „Укр. жіночої громади" зложив др. Цегельский ленгу з написию: „Бороніть і здобувайте!" З черги відчитано сотки письменних привітів і телеграм, з рос. України, Америки, від Русинів в Німеччині і т. д. Вечер закінчив ся відспіванем „Хороводу" з оп. „Купало" Ан. Вахнянина. „Львівский Боян" співав дуже гарно, а фортепяновий дострій обняла пані Студиньска.

Вже вечером в суботу зачали приїздити окремі поїзди. Перший поїзд привіз з Чортківщини і з Бучаччини около 300 осіб. О год. пів до 12 в ночи приїхало окремим поїздом зі Станиславова поверх 1000 гостий. Нічліговий комітет з п. Евг. Ігнатом на чолї мав неабияку працю з розміщенем всїх прибувших на нічліг. Пів тисячі мужчин заночувало в духовній семинариї, решту мужчин розміщено по читальнях, в „Львівскій Руси" і в новій каменици п. Делькевича на городецкім передмістю. Всї жінки і дївчата заночували в салї „Сокола-Батька". Того самого дня приїхало також що кількасот Соколів з Чесанівщини, із Старосамбірщини та з инших сторін. Нічліґова комісия вдоволила всїх, бо подбала о півтора тисячі військових коців і запевнила всїм прибувшим вигідне переночоване.

В неділю рано прибув найперше окремий поїзд з Тернополя з около двома тисячами людий. Стрийским поїздом приїхало поверх 2.000 осіб. Окремий поїзд з Рогатина доставив пів тисячі осіб, самбірский около 400 а перемиский поверх 600.

Сїмома окремими поїздами прибуло загалом до 8.000 осіб. Похід з двірця на площу „Сокола-Батька" мимо дощу відбував ся в порядку при звуках музик, що прибули в Соколами.

Крім того приїхало кілька тисяч людий звичайними поїздами, а підльвівскі Соколи надтягали стягами пішки і возами. Не спинив їх нї холод, нї дощ, що лив цїлу ніч і весь ранок до 11 год. перед полуднем. Се було причиною, що до пробних вправ рано стануло всего лиш 550 селян-Соколів, бо прочі розійшли ся, по найбільшій части пішли до церкви сьв. Юра, де на случай дощу мало відбути ся посьвяченє прапора. Огже підчас тих пробних вправ лив дощ мов з цебра.

Зараз по тих вправах випогодило ся і торжество посьвяченя прапора розпочало ся длятого на площи „Сокола-Батька".

Соколи і Січи уставили ся чвірковими кольонами після областий так, як мали рушити до походу. На лівім крилї станули на передї львівскі Соколи в однострояx, а за ними з инших міст. Поруч кольона Сокілок в однострояx. Дальше кольони Соколів-селян з областий: Бережани, Рогатин, Золочів, Тернопіль, Львів, Перемишль, Самбір, Станиславів, Коломия, Стрий (2 кольони), Чортків і Борщів. Одну кольону в середині творили самостійні „Січи" в числї до 600 з ріжних повітів. З заду уставили ся бандериї кінних Соколів з львівского повіта і гімназисти львівскі та з провінциї.

доподібно якийсь ремісник. Стара свитка, немов на се, щоби єї зашанувати, була старанно уложена під деревом, коло неї стояли також в найгарнійшім порядку подерті черевики. Босий, в штанах і камізольці, вислав себе на другий сьвіт. Сарака був сухий як веретено, немов перед смертию голодував довший час. Лице було напухле і синє. Очи, здавалось, вискакували з ям, а з рота виставав напухлий червоний язик. Вояки замітили, що на цїлій особі лише один язик був грубий...

— Я хотів би знати, — сказав Мітуґаш по довгій мовчанцї вояків — чому він мусїв скинути черевики, щоби повісити ся?

— Хотїв зашанувати — сказав Дудаш.

— Не деклямуйте менї тут, коли я вам вже при возі командував „повір!" Єго треба здіймити. Ану, Чевеґ! Раз-два на дерево і відрізати ремінь!

Чевеґ скинув блюзу і станув під деревом. Але се не було гузарске ремесло, тому подорож в гору йшла тяжко і поволи.

— Лізь, хлопче, лізь! — наглив капраль. — Міг той вилізти, то й ти втнеш.

Остаточно Чевеґ дістав ся на гиляку і протяв ножем ремінь. Висїльник упав на землю як мішок.

— Беріть єго! — приказував Арнек. — Завеземо єго до села, передамо війтови, розкажемо, де і як ми єго знайшли, а війт поховає єго і зробить як закон велить. Ну, раз-два!

— Боже, який в него червоний язик — замітив Мітуґаш, відвертаючи ся.

— Не деклямуй, коли кажу; впхай єму язик до писка, коли червоний і бери, неси!

Гузари взяли трупа і понесли. Не був для них великим тягаром. Арнек взяв єго свитку і черевики. По дорозї перевернув кишенї — не знайшов в них анї сотика.

Шкадроновий віз котив ся дальше по дорозї. Гузари поклали висїльника на мішках; віз підскакував і немилосерно кидав всїми єго членами.

Котрийсь з гузарів висказав здогад, що може хто повісив єго.

— Дурний! — перебив Арнек — що плетеш, коли я кажу, що він сам повісив ся. Який порядний батяр напаствував би такого виголоднїлого волоцюгу?

Якийсь час говорили про небіжчика а потім знову вернули до своїх вояцких історий.

— Знаете, чому хорунжий штильгукає?

— Чому? — питали гузари.

— Бо колисьто в ночи вискочив з вікна жінки бурмістра...

В тій хвили крикнув Дудаш, що сидїв по заду:

— Чіфа, не гони так, бо небіжчик копає мене ногами!

Небіжчик справдї зсунув ся з мішків і кілько разів віз підскочив на камени, тілько разів Дудаш дістав ногою мерця по плечах.

Мрець рухав щокою і руки також не лежали спокійно. Гузари скаменїли.

— Стій! — крикнув капраль.

Віз нагло станув, а се так штовхнуло небіжчика, що він цїлий звалив ся на Мітуґаша і обняв єго руками за шию. Небіжчик сидїв між гузарами; очи вже не вилазили єму, язик сховав ся за зубами.

По довшій хвили перший отямив ся капраль Арнек:

— Ти, свату, вже вернув з тамтого сьвіта? Іди, подякуй Чонґодрачови, що втелепав назад душу в твоє тїло.

Всї гузари заняли ся воскресшим висїльником: натирали, клепали і телїпали єго висохле тїло. Нарештї порушились єго зуби і він ковтнув слину. Мов у снї підносив що хвиля руку і гладив шию, обведену червоним слїдом ременя.

— Ну, свату, — заговорив до него капраль — не правда, менажа на тамтім сьвітї не смакувала тобі і тому ти вернув ся, що? Звідки ти, як тебе кличуть?

— Боже мій, Боже мій... Вацлав Штіпак—ледви видусив зі себе.—Я з Морави, бідний кравецкий челядник.

— Ну, добре! Але якого дідька ти повісив ся?

— Нема роботи... нема гроший... вічно голодувати... я пішов на другий сьвіт... Я тепер ще голодний... — додав несьміло.

Гузари засьміяли ся.

— Фляшку сюди! — крикнув капраль.

Висїльник насилу потягнув з фляшки, але добре. Се єго оживило. З вдячности хотів кождого гузара цїлувати в руку.

— Тепер, свату, — сказав Арнек — затям собі, що маєш дїло з панами гузарами. Коли ти голодний, то дамо тобі їсти і то зараз в першій коршмі; мусиш раз в житю порядно наїсти ся. Але кажу тобі одно: мусиш притім показати, що вмієш, бо то не часто буває, що висїльник їсть обід.

Чонґодрач затяв коні і шкадроновий віз пігнав зі співаючими гузарами та відратованим.

Станули при коршмі, котрій вже не богато належало ся. Могла кождої хвилї завалити ся, така була стара і занедбала. Дах висів над двома вікнами так, що коршма виглядала мов пяний, котрому капелюх насунув ся на очи. Над дверми була вивіска з написию: *Вино. Салямон Зеліґ. І шнапс.*

З коршми вийшов бородатий, сивий арендар.

— Скоро вина і їди! — крикнув капраль, зіскакуючи з воза. — Привозимо повішеного. Він віджив і хоче їсти. Нехай раз в житю добре наїсть ся — на наш рахунок... Що хочеш їсти і пити, свату?

Штіпак усьміхнув ся і вигикав покірно:

— Прошу дуже, трохи бульби... і шнапса.

Капраль згірдно змірив єго очима.

— Ти певно гадаєш, що ти межи Словаками? Мусиш знати, що ти у панів гузарів в гостях! Дві курки для него! І дві літри вина! А ми, хлопці, ходім до коршми!

(Конець буде).

На підвисшенім вівтарі зачав о год. 10. правити тиху Службу Божу о. мітрат Білецкий в сослуженю чотирох сьвящеників. Довкруг вівтаря стояли гості замісцеві і відпоручники, а довкола площі тисячі народа.

Посьвячення прапора довершив о. мітрат Білецкий по службі Божій а потім духовеньство і гості вбивали памяткові цьвяшки в держак прапора. Підчас того промовляв з підвисшеня о. Лежогубский, др. Л. Цегельский а іменем „Січи" проголосив горячий привіт кошовий „Січи" з Риманова п. Прибила. По промовах піднесено прапор до гори. Музика заграла: „Ще не вмерла Україна". Сокільскі і Січові стяги станули на: „Позір!" а прапори похилили ся перед найпершим новопосьвяченим.

Около 12 год. розпочав ся похід. Попереду ступав кінний відділ львівского „Сокола", 18 їздців під проводом п. Доманіка, та пожарні стяги з Зарваниці і Вигнанки в повиих пожарних одностроях. За ними зелїзнича музика стрийска, президия „С.-Б." з прапором, голови обласних філій, гості заграничні: п. Франтішек Машек, заступник „старости" ческого Союза сокільского з Височан та п. Богуміл Говель, член „technikeho odboru" ческого сокільства з Праги; п. Ґутковский делеґат з Бразилії, два відпоручники „Січи" з Черновець, представники росийских Українців, делеґати віденьскої „Січи" і инш. замісцевих товариств.

Потім їхав на кони вожд здвигу п. Дигдалевич з прибічним, а за ним коло 1.000 Соколів в одностроях, четами по 32 людий в задвоях. Львів поставив 80 і кілька членів в одностроях. За ними машерували львівскі Сокілки в руханкових одностроях соломяної краски, і Сокілки із Станиславова, Тернополя, Коломиї, Стрия, Бібрки, Жидачева в одностроях. Дальше йшли чета за четою Соколи і Січовики в своїх живописних народних строях з прапорами, яких було коло півтора сотки. Конець походу творили ґімназиясти в чнслї около 600 а за ними замикали похід бандериї сільских Соколів. Похід перейшов місто означеними улицями а на ул. Заблїкевича відбула ся дефіляда перед прапором і гостями. Дефіляда тревала близько годину. Чети держали ся кріпко і мужно, мимо рісного в тім часї дощу. До дефіляди пригривали орхестри, які брали участь в поході. Всїх орхестр в поході було девять, а се: львівскої „Сили", з Лїсників, з Рогатина, з Теребовлї, з Жидачева, з Малехова, з Ланів і зелїзничі зі Стрия і Тернополя.

Здовж улиць, котрими йшов похід, зібрали ся тисячі народа, Русинів і Поляків. В Ринку і під унїверситетом юрби зібраних Русинів витали перемашеровуючих грімкими оплесками і окликами „славио!" На Стрийскій улици серед дощу розвязував ся похід четами. Участь в поході взяло звиш 5.000 Соколів і сокільских Січовиків, около 600 членів самостійних Січий і до 600 учеників.

— **Професор ґімназияльний шпигуном.** Аж не хоче ся вірити! Сими днями арештовано в Сокали ґімназияльного професора Андрея Запольского під закидом войскового шпигуньства. Запольский походить з Росиї і єсть резервовим офіцером росийскої армії. На жадане арештованого сокальский суд повітовий відставив єго до слїдчого арешту краєвого суду у Львові. Слїдство зі взгляду на важність справи веде ся у великій тайнї.

— **Небезпечну шайку злодіїв** вислїдила і арештувала жандармерия на Замарстинові. Арештовані Бави, Зайден і Карпинець добули ся були до склепу купця Фраймана в Жовкві, котрий недавно вернув з Америки і забрали там богато всіляких блаватних товарів ще й портфель, в котрім було 400 кор. і 4 фунти штерлінґів в золоті. Фрайман здогадуючись, де можна злодіїв відшукати, зробив донесене до жандармерії в Замарстинові а тота небавком вислїдила злодіїв.

Підчас ревізиї в помешканю Зайдена знайдено нове мужеске футро, високі чоботи, лякерки і кілька нових одягів, але готівки не було. Річи ті розпізнав купець Шанцер в Любачеві, до котрого склепу злодії також були вломили ся. З Любачева перейшли злодії до пристанку Баня і там хотїли вкрасти ся до поїзду, але кондуктор їх напудив; они повискакували і втекли до лїса. Брак ще двох спільників тої шайки а то якогось Роґосевича і Струся, котрі волочать ся десь на провінциї.

— **Дрібні вісти.** Дирекция почт і телеґрафів у Львові закупила за триста кількадесять тисячів корон велику парцелю від проф. І. Левиньского при ул. А. Потоцкого під будову адміністрацийного будинку почтового, який має там станути за два роки. — В Старім Самборі в зелїзничім городі зацвила яблїнка другий раз сего року. — В Тернополи в І. ґімназиї заведено науку стріляня. Науки буде удїляти капітан Городиский.

Телеґрами.

Київ 12 вересня. Цар з родиною прибув тут вчера перед полуднем.

Мадрид 12 вересня. Урядово телеґрафують з Більбао, що товариства робітничі проголосили страйк.

Букарешт 12 вересня. Бактеріольоґічно стверджено в Браїлї 3 случаї холєри. Дві женщини померли, один мужчина має ся лїпше.

Катанія 12 вересня. Директор обсерваториї на Етнї, Рікко, подав до відомости, що послїдної ночи утворили ся на горі нові кратери. Шїснайцяти горішними отворами виходить дим. Долїшні отвори, що творять центральний кратер у висоті 1.800 метрів, викидають ляву. Широка величезна струя ляви доплила до Кастілїоне і до виноградників Робетелльо. В лїсах в Раґабо пороблили ся внаслїдок землетрясення розколини.

Софія 12 вересня. За пароплавом „Аллах Карім", з котрого кинено до води коло Бурґас тїла двох людий померших на холєру, вислано в погоню воєнний корабель болгарский. Пароплав придержано і видано властям румуньским.

Надіслане.

Руско-анґлїйский підручник.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, **2·20**, **3·05***), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·35
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, **9·05**, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Виники. §) До Виники в суботу і недїлю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Виники. §) До Виники в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: **12·05**, 5·45†), 8·05, 10·25*), **2·05**, **5·52**, **6·26**, **9·34**
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, **9·58**, 1·40, **9·00**.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Виники. §) З Виники в суботу і недїлю

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личакові:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Виники. §) З Виники в суботу і недїлю

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 537).